

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 45. S. Basilii, & Eustathii Sebasteni amicitia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

sum ad Epistolam Ecclesiae Gothorum esse videtur; in ea gratias Ascholo agit, quod sibi novum Martyrem ex Provincia barbara, Romanis vicina, & trans Danubium posita transmittat, atque etiam pro fidei, & egregia narratione Reliquiis adjuncta; memorat etiam hunc Martyrem ligno, & aqua consumptum fuisse, quod in Martyrii Historia expressis verbis legimus; & tandem S. Ascholo gratulatur, quod Patriam suam, nam & ipse erat Cappadox, tanto munere decoravit.

Sæculum IV.
A. C. 374.

P. 1113.

§. XLV.

S. Basilii, & Eustathii Sebasteni amicitia.

Illo tempore S. Basilio præter continuas corporis infirmitates, quas patiebatur, sæpius cum Ecclesiae inimicis tam domesticis, quam exteris pugnandum erat. Inter cætera Eustathii Sebasteni Episcopi separationem ægerrime tulit. Cum eo veteris amicitiae vinculo conjungebatur, & pro viro pietatis singularis habebat; ex quo erat Episcopus aliquos viros, qui secum labores Episcopales partirentur, Eustathio commendante susceperat. Interim crebræ eundem vacillationes in fide aliquibus Catholicis, præsertim suo Metropolitano Theodoto Episcopo Nicopolis, minoris Armeniæ, cujus Provinciæ

Sup. l. XIV.
S. I.

Ep. 370. ad
Hilar. ep. 79.
urb. p. 895.

A a 2

Sæculum IV. urbs Sebaſte erat, Metropolis, ſuſpectam
 A. C. 374. fecerant; hinc Theodotus ſuam ulterius
 Eufſtathio Communionem negabat; at
 S. Baſilius adduci non poterat, ut ab eo
 ſepararetur, innocentem credebat, ex eo
 maxime tempore, quo Eufſtathius Nicæ-
 nam fidem Romæ, & Thyanae profeſſus

Epift. 82. ad fuerat. Cum Theodotus S. Baſilium ad
Patroph. ep. Synodum, a ſe celebrandam, vocaſſet,
 187 p. 967. S. Baſilius ſuæ charitatis eſſe arbitratus
 ad Terent. eſt, ut illuc ſe conferret; & quia probi-
 ciſcenti per urbem Sebaſten erat tranſi-
 eundum, prius cum Eufſtathio colloqui
 placuit; eidem illos propoſuit articulos
 in quibus a Theodoto hæreſis accuſaba-
 tur, rogavitque, ut mentem ſuam ſibi
 candide aperiret; *Ego enim, inquit, in tua*
in tua communionem vivere cupio, ſi ſilium
Eccleſiæ tenes, ſin minus, ſeparari a te
cogor. Prolixos hac ſuper re miſcuerunt
 ſermones, quos ruens nox interrupit, an-
 tequam quidquam certi ſtatuiffent; ſe-
 quenti luce repetiere colloquium præ-
 ſente Presbytero Sebaſteno, nomine Pe-
 menio, qui S. Baſilio vehementer obſiſte-
 bat; nihilominus in unam tandem con-
 runt ſententiam; verſus nonam ſurgentes
 ad orationem, ſimul Deo gratias ego-
 runt. Provide iudicabat S. Baſilius, ite-
 rum Profeſſionem fidei ſcriptam ab Euf-
 ſtathio eſſe exigendam, ut autem tutius
 res ageretur, ſuper hac confeſſione Theo-
 dotum

dotum consulere, & ab eo fidei formulam recipere decrevit. Interim, ubi Theodotus rescivit, S. Basilium ad Eustathium invisisse, omittens quærere, quid inter ipsos actum fuisset, eundem, ut ad suum Concilium veniret, ultra non invitavit. Itaque S. Basilus redire cogitur, postquam mediam viam confecisset, sumopere dolens, quod tanti laboris, pro pace Ecclesiarum procuranda suscepti pretium perdidisset.

Cum aliquod tempus effluxisset, Gestafum, S. Meletii prædium, qui tunc ibi morabatur, venit; aderat quoque Theodotus, qui S. Basilium reprehendere cœpit, quod cum Eustathio amicitiam coleret; tunc S. Basilus sui cum Eustathio colloquii eventum narravit, eumque in quæstionibus fidei secum plene consensisse affirmavit; *Atqui, inquit Theodotus: certe quæ concesserat, negavit, quamprimum ab eo recessisti. Imo, reposuit Basilus, pessimi doli suspicio in eum non cadit. Scio ipsius animum a minimo mendacio abhorrere. Ut autem omnis dubitandi causa tibi adimatur, formulam, qua fides clarissime explicetur, ei subscribendam proponamus, si subscribere recuset, tunc me ab ejus communione subtraham.* S. Meletio, & alio, qui præsens erat, Presbytero, nomine Diodoro, probabatur consilium; ipse Theodotus consensit, ro-

Sæculum IV.

A. C. 374.

Sæculum IV.
A. C. 374.
gavitque S. Basilium, ut ad se, & Ecclesiam suam Nicopolitanam inviseret. Ita tunc quidem discessum, Basilio Getasi remanente; at cum deinde S. Basilium Nicopolim advenit, noluit eum Theodotus ad orationis communionemmittere, nullam aliam causam edicens, quam quod ille in suam communionem Eustathium recepisset.

Ep. 187. p. 966. p. 968.

S. Basilium patienter tulit hunc contemptum, quem suis peccatis debitum putavit; quo non obstante Nicopolim in Armeniam perrexit, ipsi enim unacum Theodoto incumberebat, illi Provinciae dare Episcopos. Hoc ipsum non sine Imperatoris mandato fiebat, atque Comes Terentius, Christianus, quemque S. Basilium maximi faciebat, sollicitè ei istud negotium commendaverat. At nocerebat Theodoti indignatio, qui, si huic cepto fovisset, non deerant in ejus Diocesi viri pii, idonei, linguæ illius gentis periti, & morum illorum conscii, quos submittere potuisset; nihilominus S. Basilium, etiam solus, opus aggressus est; pacem inter Episcopos Armeniæ reduxit, ut noxium torporem excuterent, excitavit, &, ne relaberentur, utiles Leges dedit; Ecclesia Sataliensis ab illo tempore Pastore destituta erat, ex quo Elpidius ejus Episcopus ab Arianis in Concilio Constantinopolitano anno 360. depositus fuerat,

S. Basilium.

Sup. l. XIV. §. 22.

rat; totus populus, urbisque Senatus Sæculum IV. A. C. 374.
 decreto publico a S. Basilio petierunt, ut
 sibi Episcopum constitueret, & constituit
 quemdam, nomine Pemenium. Is S. Ba-
 silius sanguine continebat, eique in Re- Ep. 183. & 296.
 gimine Ecclesiæ Cæsariensis utilissime ser-
 viebat, ipsi æque, ac toti populo charis-
 simus, quo tamen amore hujus Ecclesiæ,
 cui eum necessarium credebatur, privare
 se voluit.

Verumtamen videns S. Basilius, sem- Ep. 82. p. 908
 per Eustathii fidem nemini, præterquam
 sibi, non esse suspectam, in se ipsum quoque
 eandem suspicionem cadere, & quidquid
 diceret, faceretve, tamen dubium alio-
 rum mentibus non eximi, cum altera jam
 vice esset Nicopoli, fidei formulam scri-
 ptam, ad Theodoti placitum concinna-
 tam, quam hodieque habemus, ad Eusta-
 thium perferre in se recepit; hæc formu- Ap. Basil. ep. 78.
 la præcipue ad auctoritatem Symboli Ni-
 cæni, quod in ea totum refertur, confir-
 mandam tendit; explicat, quomodo il-
 lud Symbolum in Deo unicum Essentiam
 admittat contra Arianos, & plures Hypo-
 stases contra Sabellianos. Anathema di-
 cit illis, qui Spiritum S. Creaturam facie-
 bant, & Marcellus Ancyranus nomina-
 tum condemnatur. Eustathius huic fi-
 dei Confessione subscripsit his verbis: *E-
 go Eustathius Episcopus ista tibi Basilio
 legi, & significavi, approbavi, & subscri-*

Sæculum IV. *psi, fratre nostro Frontone, Chor-Episcopo*
A. C. 374. po Severo, & quibusdam aliis Clericis
præsentibus.

§. XLVI.

Eustathius S. Basilio adversatur.

Ep. 80. p. 908
p. 909. Sanctus Basilius, accepta hac formula,
 Concilium Provinciæ, id est, Cappadociæ, & Armeniæ convocavit, ut inter
 Episcopos solida concordia stabiliretur.
 Eustathius seipsum venturum, & Discipulos suos adducturum promisit. Tempore, locoque constituto in S. Basili Diecesi, ipse primus se illuc contulit, ut vicinos exciperet, eosque, qui venire contabantur, per cursores monuit. Interim nemo nomine Eustathii delegatus comparebat, & quos ad eum S. Basilius miserat, reversi attulerunt, se invenisse Eustathii Sectatores turbatos, & murmurantes, quod sibi fides nova fuisset proposita, asseverasse etiam, non passuros, ut Eustathius ad Concilium iret. Tandem postquam diu fuisset expectatus, Eustathius hominem misit, qua se excusatum haberi petebat, nulla eorum, de quibus antea conventum, facta mentione. Præfules, qui ad S. Basilium venire lætissimi festinaverant, quod sinceram pacem firmandam sperarent, confusi, & afflicti recedere coacti sunt. Ita tandem S. Basilius Eustathii hypocrisin agnovit, ejusque
 perf-